

Vážený pane řediteli,

předpokládám, že dostáváte kladné i záporné dopisy. Tento můj patří k těm prvním.

Dnes jsem se vrátil domů po jedenáctidením pobytu v ÚN Brno, kde mi byla provedena resekce tlustého střeva laparoskopicky - operoval MUDr. Vladimír Krass Ph.D, podle mého soudu velmi dobře.

Poté JIP a standardní chirurgické oddělení i tam velmi dobré.

Chtěl bych se vrátit k JIP a promítnout osobní pohled a zkušenost na tomto oddělení.

Probíráte se z narkozy, zjišťujete že si připadáte jako připíchnutý motýl k různým hadičkám, kábílkům a kolem vás živo a pečlivě. Začínáte se orientovat a rozkoukávat. Vzhledem k tomu, že se nedostavuje delší doba nutkání na stolici, vás čeká několik dní v pozici "motýla". Přes den poklimbáváte, v noci spaní nic moc, oči zavřené, ale uši ne.

Ten cvrkot kolem pacientů, na první zvonek či heknutí s následnou pomocí byl pro mě skoro fascinující. Při tom jsem pořád cítil jisté napětí všeho personálu dobře vyřešit případ a neselhat.

Něco o tom vím. Léta jsem pracoval jako letecký dispečer, kde nebyla nouze o stresující situace a nekompromisní vyřešení potenciálních katastrof s plnou účastí celého týmu. Podobný pocit jsem měl i na JIP. Ze zkušeností vím, že nelze pracovat trvale s vysokým napětím, je nutné trochu ventilovat a tam se mi osvědčil humor. Sem tam nějaký "špílec", tedy, když je na to situace a ono to trochu fungovalo i na JIP.

Máte tam opravdu dobrý personál, doktory, sestry i pomocný personál.

Chtěl jsem se tam vrátit a poděkovat, ale znáte to. Dozvíte se že budete propuštěný, tak začínáte balit a s propouštěcími papíry rychle domů.

Takže mám k vám pane řediteli prosbu. Mohl byste za mně všem poděkovat a případné poděkování něčím doplnit?

Byl bych vám vděčný.

S úctou

Ing. Emil P.

